Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 4. Den 15. November 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 39.)

Kirtland d. 11. Jan. 1833.

Broder William W. Phelps!

Jeg sender dig Oliebladet, som vi har plukket af Paradisets Træ, Herrens Fredsbud til os; thi uagtet vore Brødre i Zion nærer urette Følelser imod os, hvilket ikke er efter den ny Pagts Fordringer, saa er vi dog tilfreds, idet vi vide, at Herren erkjender os og har antaget sig os og stadfæstet sit Navn i Kirtland til Frelsning for Nationerne; thi Herren vil have et Sted, hvorfra hans Ord kan gaa ud, i disse sidste Dage, i Reenhed; thi om Zion ikke vil rense sig, saa at hun kan være antagelig i Eet og Alt for hans Aasyn, saa vil han opsøge sig et andet Folk; thi hans Værk vil gaa frem indtil Israel er indsamlet, og de, der ikke vil høre hans Røst, maa vente at føle hans Vrede. Lad mig sige til eder, søg at rense eder selv, som og alle Zions Indbyggere, at ikke Herrens Vrede bliver optændt til Grumhed. Omvend dig! Omvend dig! lyder Guds Røst til Zion; og, saa forunderligt som det er, saa er det dog sandt, at Menneskene vil vedblive at retfærdiggjøre dem selv indtil alle deres Misgjerninger er aabenbaret og deres Ære ikke længer staaer til at redde, og det, som er opbevaret i deres Hjerter, bliver udstillet for Menneskene at see paa. Jeg siger til dig (og hvad jeg siger til dig, siger jeg til Alle), hør Guds Advarselsrøst, ellers falder Zion og Herren sværger i sin Vrede, at Zions Indbyggere skal ikke indgaae til hans Hvile.

Brødrene i Kirtland beder for eder uafladeligen, thi, kjendende Herrens Rædsler, frygter de meget paa eders Vegne. Du seer, at Herren befalede os i Kirtland at bygge et Guds Huus og oprette en Skole for Profeterne; dette er Herrens Ord til os, og vi maa, ja, med Herrens Hjælp, vi vil, adlyde, som han paa Vilkaar af Lydighed har lovet os store Ting, ja endogsaa et Besøg fra Himlen til at beære os med hans Nærværelse. Vi befrygter meget for Herren, at vi skal gaae glip af denne store Ære, som vor Mester tilbyder at gjøre os; vi søger efter Ydmyghed og stor Tro, uden hvilke vi vil staae tilskamme for hans Ansigt. Vi er hjertelig bedrøvet ved den Aand, som ytrer sig baade i dit Brev og i Broder G.....s; netop den Aand, som fordærver Zion som en Pest; og hvis den ikke bliver standset og uddrevet fra eder, vil den snart gjøre Zion moden for Guds allerede

truende Dom. Kom ihu, at Gud seer de skjulte Drivfjedre til Menneskenes Handlinger, og kjender alle Levendes Hjerter.

Broder, tilsted os at tale reent ud, for Gud agter sine Børns Følelser, og han vil ikke taale, at Nogen gjør Nar af dem ustraffet. Siig Broder G....., at lave Smigrerier er Gud en Vederstyggelighed; men han glæder sig over et oprigtigt Hjerte og veed bedre hvo er skyldig end han veed. Vi sender ham denne advarende Røst, og lad ham frygte saare meget angaaende sig selv, at ikke noget Værre kommer over ham; Alt hvad vi til Slutning kan sige, er, at hvis vore Taarers Kilde ikke er udtørret, vil vi endnu græde for Zion. Dette fra din Broder, som skjælver for Zions Skyld, for Himlens Vrede, som venter hende, hvis hun ei omvender sig.

P. S. — Jeg er ikke vant til at raabe Fred, naar der ikke er Fred, og fordi jeg kjender Guds overhængende Dom, siger jeg, Vee dem i Zion, som agter sig trygge; Forfærdelse vil snart betage Hykleren. Jeg tænkte ikke, at du havde mistet Befalingerne, men ved at læse dine Breve tænkte jeg, at du havde forsømt at læse dem, da du ellers ikke vilde have skrevet som du skrev.

Det er forgjæves at søge at skjule en slem Aand for dem, som er aandelig; thi den vil vise sig baade i Tale og i Skrivning, saavelsom i al anden Adfærd. Det er ogsaa unyttigt at gjøre store Fordringer, naar Hjertet ikke er ret; Herren vil aabenbare det for alle sine trofaste Børns Øine. Vi ønsker, du skal gjøre „Stjernen" saa interessant som mulig, ved at indrykke Kirkens Historie, dens første Begyndelse og dens Fremgang, samt Troen og Læren; thi dersom du ikke gjør den mere interessant end den nu er, saa vil den gaa overstyr, og Kirken lide et stort Tab derved.

Joseph Smith, jun.

Kirtlands Møller i Geauga Co. i Ohio, d. 14. Jan. 1833.

Fra en Conferenze af tolv Overpræster til Biskoppen, hans Raad og Indbyggerne i Zion.

Orson Hyde og Hyrum Smith blev beskikket af denne Conferenze til at skrive denne Epistel i Lydighed mod den Befaling, som blev given den 22de og 23de September sidstleden, og siger; „men visselig, jeg siger til alle dem, hvem Riget er bleven givet, fra eder maa det prædikes for dem, at de skal omvende dem fra deres forrige onde Gjerninger; thi de skal bebreides deres onde vantro Hjerter; og dine Brødre i Zion for deres Opstand imod dig, den Tid jeg sendte dig."

Broder Joseph, og visse Andre, har skrevet eder til om denne saare vigtige Gjenstand, men I er aldrig bleven tilskrevet desangaaende efter en enstemmig Vedtægt af en Conferenze af disse Overpræster, som var tilstede, da denne Befaling blev given.

Vi derfor, Orson og Hyrum, som en Committee, beskikket af benævnte Conferenze til at skrive denne Epistel og bedet for af Samme, at vi maatte dygtiggjøres til at skrive Guds Tanker og Villie angaaende denne Gjenstand, tager nu vor Pen for at tilskrive eder i Conferenzens Navn, idet vi forlader os paa hans Arm, som er det store Hoved for Kirken.

I den ovenomtalte Befaling er alle Zions Børn, ja hver een, under Fordømmelse, og skulde forblive i den Tilstand indtil de omvendte sig og ihukom den ny Pagt, Mormons Bog, og de forrige Bud, som Herren havde givet dem, ikke alene at sige dem, men ogsaa at gjøre dem og frembringe værdige Frugter for Faderens

Rige; ellers var der en Tugtelse og en Dom, som skulde udøses over Zions Børn; thi: "skal Rigets Børn besmitte det hellige Land? Jeg siger eder Nei!"

De Svar vi har faaet paa de Breve, som er bleven sendt til eder angaaende denne Gjenstand, har ikke bragt os den tilfredsstillende Bekjendelse og Erkjendelse, som vor Mesters Aand fordrer. Vi derfor, idet vi føler en dyb Interesse for Zion og kjender Guds Straf, som vil komme over hende, hvis hun ikke omvender sig, griber til det sidste og kraftigste Middel vi har i vor Magt, for at faae hende til Bevidsthed om sin Tilstand for den Allerhøieste.

Den Tid Joseph, Sidney og Newel forlod Zion, var (efter deres Formodning) al Udstaaelse og Misforstaaelse jævnet og begravet, og I gav dem Haanden som Tegn paa Broderskab; men siden efter bragte I alle disse Ting paa Bane igjen med en dømmende Aand, idet I tildeels ad en indirekt Vei beskylder Broder Joseph for at have tragtet efter monarkisk Magt og Myndighed. Dette erfarede vi af Broder Carrolls Brev af 2den Juni. Vi vide, at dette er ikke hvad Broder Joseph tragter efter, men at han stræber at røgte det høie Embede og Kald, hvortil han er kaldet og beskikket ved Guds Befaling og ved Kirkens enstemmige Votum. Det vilde maaskee ikke være afveien for eder at erindre, hvorledes Nephiterne og Israels Børn satte sig op imod deres Profeter, og beskyldte dem for, at de tragtede efter kongelig Magt osv., og betænke, hvorledes det gik dem, og agte paa Advarsel førend det bliver for sildig.

Broder Gilberts Brev af 10de December har vi imodtaget og læst med Agtpaagivenhed, og de lave, skumle og blinde Smigrerier, som var i det, blev ikke imodtaget af os som fra Lysets Kilde, endskjøndt hans Fordringer paa Hellighed var store. Vi er ikke uvillige til at imodtage Irettesættelser og Revselser for vore Feil, men vi ønsker at faae det i et Sprog, som vi kan forstaae, som Nathan sagde til David, "Du er Manden." Vi vide, at Broder G. arbeider meget og har saare meget at bestille; men lad ham udrense al den gamle Surdeig og gjøre sin Gjerning med Herrens Aand, saa vil Herren velsigne ham, ellers vil Herrens Mishag forblive over ham. Der existerer øiensynlig en Uroelighed hos Broder Gilbert, og en Frygt for, at Gud ikke vil forsørge sine Børn i disse sidste Dage, og denne Frygt leder ham til Gjerrighed. Dette burde ikke saaledes være; men lad ham gjøre ligesom Herren har befalet ham, og da vil Herren oplade sine Skatkister og give ham Alt hvad han behøver rundeligen. Men hvis han bliver ved at nære denne Utilfredsheds- og Gjerrigheds-Følelse, vil Herren lade ham lide Armod, Skam og Vanære.

Broder Phelps's Brev af 15de December har vi ogsaa imodtaget og læst med Eftertanke; og det røber en Letsindighed, der lader ilde for en Mand i saa vigtig og ansvarsfuld en Plads, som han staaer paa. Dersom I har fedt Oxekjød og Kartofler, saa spiis det i Hjertens Enfoldighed, og roser eder ikke af disse Ting. Tænk ikke Brødre, at vi holder et Menneske for en Synder for et Ords Skyld, for det er ikke Tilfældet; men vi ønsker at see en Aand i Zion, ved hvilken Herren kan bygge den op, og det er den enfoldige, alvorlige og rene Christi Aand. Broder Phelps forlangte i sit Brev, at Broder Joseph skulde komme til Zion; men vi siger, at Broder Joseph vil ikke bosætte sig i Zion, førend Zion omvender sig og renser og opfylder den ny Pagt, og ihukommer de Bud, som hende er given, at gjøre saavelsom sige dem.

I tænker maaskee, det er sært, at vi ikke yttrer nogen Glæde over eders Brev; I tænker maaskee, at vi er saa fordomsfulde at vi ikke kan see noget Godt, som kommer fra eder; men vær I rolig og forsikkret Brødre, at det ikke er Tilfældet.

Vi vil ikke gjøre Nogen Uret, men vi er fuld af Længsel for Zions Velfærd: vi føler mere som at græde over Zion, end at glæde os over hende; thi vi veed Guds Dom hænger over hende og vil falde paa hende, om hun ikke omvender sig og renser sig for Herren og afstaaer fra alle de urene Aander. Og nu siger vi til Zion een Gang for alle, i Herrens Navn: Omvend dig! omvend dig! vaagn op! vaagn op! ifør dig dine deilige Klæder, førend du kommer til at føle hans Tugtens Riis, hvis Vrede er optændt imod dig. Lader ikke Satanas friste eder til at tænke, at vi vil have at I skulle bøie eder for os, saa at vi kunne herske over eder, for Gud veed, at det er ikke Tilfældet: Vore Øine vædes med Taarer og vore Hjerter udøses i Bøn til Gud for eder, at han vil spare eder og vende sin Vrede bort fra eder.

Der er mange Ting i de sidste Breve fra Broder G. og P., som er gode, og vi agter dem meget. Den Idee, at have "nogle Visse beskikket til at ordne Zion, og at omreisende Ældster har intet at gjøre med denne Deel af Sagen," er Noget vi bifalder i høieste Grad, og I vil udentvivl vide førend dette naaer eder, hvorfor William Mac Lellin modstod eder i dette Stykke. Vi er bange for, at der var Noget hos Broder Gilbert, da han kom tilbage hertil fra Ny York sidste Efteraar, i Henseende til hans Broder William, som ikke var ret; thi Broder Gilbert blev adspurgt to eller tre Gange angaaende hans Broder, men gav afvigende Svar, uagtet han dog vidste, at William var i Cleveland; men Herren har taget ham. Vi nævner kun dette for at Alle kan tage sig iagt og vandre i Lyset, thi Gud vil føre alle skjulte Ting frem for Lyset.

Vi slutter nu vor Epistel med at sige til eder, Herren har befalet os at rense os selv, at toe vore Hænder og vore Fødder, saa at han kan vidne for sin og vor Fader, for sin og vor Gud, at vi er rene for denne Slægts Blod; og førend vi kunde toe vore Hænder og Fødder var vi nødt til at skrive dette Brev; derfor siger vi atter, med en usigelig Ængstelse for eders Vel, omvender eder, ellers maa Zion lide, thi Svøben og Dommen vil falde over hende.

Biskoppen læse dette for de Ældste, at de kan advare Medlemmerne om Tugtelsen, som kommer, hvis de ikke omvender dem. Byd dem at læse Mormons Bog og at adlyde den; læs de Befalinger, som er trykte, og adlyd dem; ja ydmyger eder under Guds vældige Haand, at han dog maa afvende sin Vrede fra eder. Siig dem, at de er ikke komne til Zion for at være ledige og forsømme Guds Gjerninger, men de bør være flittige og tro i at adlyde den ny Pagt.

Der er eet Punkt i Broder Josephs Brev, som I maaskee ikke forstaaer, nemlig, "dersom Folket i Zion ikke omvendte sig, vilde Herren opsøge et andet Sted og et andet Folk." Zion er det Sted, hvor Templet skal bygges og Folket forsamles, men da alt Folket i det hellige Land er under Fordømmelse, vil Herren udrydde dem, om de ikke omvender sig, og føre en anden Slægt derind, som vil tjene ham. Herren vil opsøge et andet Sted til at frembringe og berede sit Ord til at udgaae til Nationerne, og som vi sagde før, saa siger vi igjen: Broder Joseph vil ikke bosætte sig i Zion, uden den omvender sig og tjener Gud og adlyder den ny Pagt. Med denne Forklaring

sanctionerer Conferenzen Broder Josephs Brev.

Brødre, Conferenzen møder atter i Aften for at høre dette Brev læst, og hvis den synes om det, saa har vi alle besluttet at nedknæle for Herren og raabe til ham af ganske Hjerte, at denne Epistel og Broder Josephs, samt Aabenbaringerne maa have den forønskede Virkning og udrette det, som de sendes for, og at de maa opmuntre eder til at rense Zion, at hun ikke skal sorge. Naar I derfor faaer dette, saa viid, at en Conferenze af tolv Overpræster har paakaldt Herren for eder, og endnu raaber, sigende: spar dit Folk, o Herre! og overgiv ikke din Arv til Beskæmmelse. Nu føler vi, at vore Klæder er rene for eder og for alle Mennesker, naar vi faaer toet vore Hænder og Fødder efter Befalingen.

Vi har skrevet ligefrem denne Gang, men ikke for strængt, det vi troer. Herren vil, at vi skal være ligefrem, og vi kunde ikke føle os fri, dersom vi ikke havde været det; og dersom det, som vi har sagt eder, ikke bliver gjort, vil I ikke længe have Grund til at sige (eller rettere sagt, tænke), at vi er vildfarende i Henseende til det vi har skrevet. Eders uværdige Brødre har fast besluttet at blive ved at bede til Herren for Zion, saa længe som vi kan fælde en Medlidenhedstaare eller føle nogen Kraft til at bønfalde for Naadens Throne for hende.

Profeternes Skole vil begynde, om Gud vil, om to eller tre Dage. Vi er i Almindelighed ved god Helsen. Guds Værk synes at skride hurtigt frem i de østlige Lande; Naadegaverne forbauser Verden og selv de Troende forundrer dem over Guds Kraft og Godhed. Takket være ham for hvad han lader skee. Vi er eders uværdige Brødre i Herren. Han hjælpe os alle til at gjøre hans Villie, paa det at vi tilsidst maa vorde frelste i hans Rige.

Vi har skrevet, at Broder Gilbert vidste at William var i Cleveland sidste Efteraar. Dette skrev vi efter hvad vi havde hørt; men det at William var efterladt i St. Louis, bestyrkede os i Troen, at det var saaledes. Vi har skrevet mere om denne Sag, eller dette Punkt, end Vidnesbyrdet kan overbevise os om. Med denne Undtagelse bifalder Conferenzen dette Brev.

Orson Hyde.
Hyrum Smith.

Denne Vinter anvendte jeg til at oversætte Skriften, møde i Profeternes Skole og sidde i Conferenze. Jeg havde mange glade og oplivende Stunder. De Naadegaver, som følger dem, der troer og adlyder Evangeliet, som Tegn paa, at Herren er altid den Samme i sin Handlemaade mod dem, som i Ydmyghed elsker og efterfølger Sandheden, begyndte nu at udøses iblandt os, ligesom i gamle Dage; thi, som vi: Joseph Smith jun., Sidney Rigdon, Frederik G. Williams, Newel K. Withney, Hyrum Smith, Zebedee Coltrin, Joseph Smith sen., Samuel H. Smith, John Murdock, Lyman Johnson, Orson Hyde, Ezra Thayer, (Overpræster,) og Levi Hancock og William Smith, (Ældster,) var tilsammen i Conferenze den 22de Dag i Jan. talede jeg til Conferenzen i et fremmed Tungemaal og blev efterfulgt i samme Gave af Broder Zebedee Coltrin og han af Broder William Smith, hvorefter Herren udgjød sin Aand paa en underfuld Maade, indtil alle Ældsterne talede ved Tungemaalsgaven, som og flere Medlemmer, baade mandlige og qvindelige. Store og vidunderlige var disse guddommelige Ytringer af den Hellig-Aand. Vi sang Lovsange for Gud og Lammet, talede og

bad Alle ved Tungemaalsgaven og vedblev Conferenzen til seent ud paa Aftenen, saa glade var vi, fordi disse saa længe savnede Velsignelser var komne igjen.

Den 23de mødte vi atter i Conferenze, da vi efter megen Talen, Syngen og Beden og Lovpriisning, foretog Fodtvætning, (efter den Maade, som er nedskrevet i det 13de Capitel af Johannis Evangelium), saasom Herren havde befalet. Hver Eldste tvættede først sine egne Fødder, hvorefter jeg bandt op om mig med et Haandklæde og tvættede Alles Fødder og tørrede dem med Haandklædet. Iblandt Tallet min Fader fremstillede sig, men førend jeg tvættede hans Fødder bad jeg ham om en faderlig Velsignelse, hvilket han opfyldte ved at lægge sine Hænder paa mit Hoved i Navnet Jesum Christum, og erklære, at jeg skulde vedblive i det præstelige Embede indtil Christus kommer o. s. v. Ved Slutningen af Scenen blev Broder F. G. Williams rørt paa af den Hellig-Aand, og tvættede mine Fødder til Tegn paa hans faste Beslutning, at være med mig i Lidelse, eller paa Reiser, i Liv eller Død, og bestandigen at være ved min høire Haand; i hvilket jeg erkjendte ham i Herrens Navn.

Jeg sagde da til Eldsterne: som jeg har gjort, saa gjører og I; tvætter derfor hverandres Fødder; og ved den Hellig-Aands Kraft erklærede jeg dem alle rene for denne Slægts Blod; men hvis nogen af dem skulde synde forsætlig efter at de saaledes var renfede og beseglede til at leve evindeligen, skulde de blive overantvordede til at revses af Djævelen indtil Forløsningens Dag. Efter at have vedblevet hele Dagen med Faste og Bøn og hellige Handlinger, sluttede vi med at nyde Herrens Nadvere. Jeg velsignede Brødet og Vinen i Herrens Navn, hvorefter vi alle aad og drak og blev mættede, sang en Psalme og skiltes ad.

Jeg fuldendte Oversættelsen af det Ny Testamente og annammede det den 2den Februari 1833, og forseglede det, ikke atter at aabnes førend det kom til Zion.

En Epistel

fra det øverste Præsidentskab, til Christi Kirke i Thompson i Geauga County i Ohio.

Kirtland d. 6. Februari 1833.

Kjere Brødre. Vi hilser eder ved denne vor Skrivelse i Kjerlighedens Baand, idet vi glæder os over eders Bestandighed i Troen paa Christo Jesu vor Herre; og vi ønsker det maa gaa eder vel paa Sandheds og Retfærdigheds Vei i Jesum Christum, bedende naadelig for eder, at eders Tro ikke maa svigte eder, og at I maa seire over alt det Onde, hvoraf I er omgivne, og vorde rene og hellige for Gud vor Fader, hvem al Æren tilkommer i al Evighed. Amen.

Det har behaget den Hellig-Aand og os, at sende denne Epistel til eder i vor elskede Broder Salmons Haand, som er eders Sendebud, og er bleven ordineret af os, i Lydighed mod Guds Bud, til en Eldstes Embede, til at præsidere over Menigheden i Thompson, at have Varetægt over den, at veilede den og at lære den, hvad der hører til Gudsfrygtighed; til hvilken Mand vi har stor Tillid, som vi ogsaa troer I har, hvorfor vi siger til eder, ja, ikke alene vi, men Herren ogsaa, annammer ham som en Saadan, vidende at Herren har beskikket ham til dette Embede for eders Gavn; opholder ham derfor i eders Bøn, bedende for ham naadelig, at han maa være begavet med Viisdom og Forstand angaaende vor Herre og Frelsers Jesu Christi Erkjendelse.

Kjere Brødre, holder ved i broderlig Kjerlighed, vandrer i Ydmyghed og værer

aarvaagne til Bøn, paa det at I ikke skal blive overvundne. Tragter efter Fred, som vor elskelige Broder Paulus sagde, paa det at I maa være eders himmelske Faders Børn og ikke give Anledning til Anstød hverken for Hellige eller Syndere. Endelig Brødre, beder for os, at os maa gives Evne til at gjøre den Gjerning, vi er kaldte til, saa at I maa annamme Guds Hemmeligheder, ja fuldkommeligen. Vor Herre Jesu Christi Naade vederfares eder alle. Amen.

Joseph Smith, jun.
Sidney Rigdon.
F. G. Williams.

Følgende Brev var skrevet af John Murdock, en Overpræst (som forhen havde været ved Menigheden i Thompson), til Salmon Gee, Ældste af Menigheden i Thompson.

Kirtland d. 11. Febr. 1833.

Kjere Brødre og Søstre i den Herre og Frelser Jesum Christum; jeg beder eder inderlig at erindre de Formaninger jeg gav eder, medens jeg endnu var tilstede iblandt eder, nemlig, at vogte eder for falske Aander. Jeg glæder mig over, at vor himmelske Fader har meget velsignet eder, som han ogsaa har velsignet mig, saa at jeg kan love og prise Gud og udtale Rigets Hemmeligheder i andre Tungemaal efter Forjættelsen: og det uden at det slaaer mig ned eller vælter mig omkring paa Jorden eller foranlediger Nogenting, som er usømmeligt eller uanstændigt, saa og uden nogen udvortes Bevægelse i Legemet; men det er den Hellig-Aands Virkning i det Indre, hvoraf jeg veed, at disse særegne Bevægelser og besynderlige Lyd ikke er af Guds Aand, som Broder King mener; hvorfor jeg i den Herres Jesu Christi Navn, ved den levende Guds Aand, efter det hellige Præstedømmes Fuldmagt, som mig er paalagt, befaler Broder Thomas King, (som om jeg var nærværende,) lad af fra dit djævelske Sværmeri, samt fra at tjene som en Ældste i denne Christi Kirke, indtil du kommer og fuldkommen beviser for Overpræsterne i Kirtland, at du er det hellige Kald værdig; thi dette er hvad der hører Gud til, og maa bruges i Herrens Frygt, og jeg nu ikke alene befaler dig, men formaner dig for din Sjæls Saligheds Skyld, til at adlyde, og lade Broder Gee blive opholdt ved Troens Bøn af enhver Broder og Søster; og dersom der bliver den Enighed i Aanden og Bøn med Tro, saa skal alle falske Aander blive bundne og udkastede fra eder.

Mine elskelige Børn i Evangeliets Baand og i inderlig Barmhjertighed, som er Guds den evigvarende Kjerlighed, jeg beder eder, vær trofast og lydig imod Guds Bud; og i den Herre Jesu Navn siger jeg, Guds Velsignelser skal hvile over eder.

John Murdock.

Den 12te Febr. — Jeg havde modtaget Seatons Blad fra Rochester i Ny York Stat, indeholdende en Deel af min Skrivelse af 4de Jan., hvorfor jeg skrev Følgende:

Til N. E. Seaton i Rochester.

Min kjere Herre. Jeg fandt mig noget skuffet, da jeg modtog Bladet og saae ikkun en Deel af mit Brev indrykket deri. Brevet, som jeg sendte dem til Publication, skrev jeg paa Guds Befaling, og jeg ønsker meget at faae det Hele fremlagt for Publicum, da det er af Vigtighed for Samme, men jeg har ingen Krav paa dem, ei heller ønsker jeg at forlange mere af dem end hvad billigt kan være. Jeg kan kun støtte mig ved den ædle Upartiskhed, som de har beviist alle religiøse Samfund, som trøster sig ved, at Christus har været her i Kjødet, samt sige dem, hvad Følgerne vil være, om de forsømmer at publisere det.

Nogle Parter af Brevet var strænge imod den sektiske Ugudelighed, det maa jeg tilstaae; og Sandheden, veed de nok, er haard og stræng imod al Uretfærdighed og Ugudelighed, men dette burde ikke hindre den fra at blive publiseret, for det er netop Aarsagen hvorfor det skulde publiseres. Jeg lægger Øxen ved Roden af Træet, og jeg længes efter at see mange af de stolte Ege falde, som saa længe har optaget Pladsen. Jeg siger nu til dem, at hvis de ønsker at rense deres Klæder fra deres Læseres Blod, saa raader jeg dem til, at publisere hele det Brev; og hvis ikke, da vil Synden hvile paa deres Hoved. Imodtag, min Herre, deres uværdige Tjeners gode Ønsker og ømme Kjerlighed.

Joseph Smith, jun.

(Fortsættes).

Polygami,

er det overeensstemmende med Biblen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog hos Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Et Brev fra Ældste John Jaques til Hr. J—G—).

(Fortsat fra Pag. 44).

Da Familien var i Sila med deres aarlige Offer, gik Hanna til Herrens Huus, „og hun var beskeligen bedrøvet i Sjælen, og hun bad ydmygeligen til Herren, og græd saare. Og hun lovede et Løfte, og sagde: Herre Zebaoth, om du seer jo til din Tjeneste-Qvindes Elendighed, og kommer mig ihu, og ikke glemmer din Tjeneste-Qvinde, og giver din Tjeneste-Qvinde mandlig Sæd, da vil jeg give Herren ham alle hans Livs Dage, og der skal ingen Ragekniv komme paa hans Hoved.“ 1 Sam. 1, 10 og 11. Og Hanna aabnede sit Hjerte for Præsten Eli, som tjente for Herren. Og Eli sagde: — Gak hen med Fred, og Israels Gud skal give dig din Begjering, som du begjerede af ham.“ Velsignede Herren nu Hanna med hendes Hjertes Begjer? „Og de stode aarle op om Morgenen, og der de havde tilbedet for Herrens Ansigt, vendte de tilbage og kom til deres Huus i Ramah; og Elkana kjendte Hanna, sin Hustru, og Herren kom hende ihu; hvorfor det skete, der Tiden var omme, efterat Hanna havde undfanget, at hun fødte en Søn, og kaldte hans Navn Samuel; thi, sagde hun, jeg har begjeret ham af Herren.“ 1 Sam. 1, 19, 20. Annammede Herren denne Søn af Elkana og Hanna og var med ham og velsignede ham? Ja; Drengen Samuel gik og blev stor og behagelig, baade for Herren, saa og for Menneskene.“ Og Herren kaldte Samuel ved Navn, medens han endnu var et Barn, og sagde ham, hvorledes Han vilde afhugge Eli Huus's Styrke, fordi Eli Sønner handlede ugudeligen, og deres Fader ikke forhindrede dem deri. Og Samuel voxede op, „og Herren var med ham, og han lod ikke falde noget af Hans Ord paa Jorden. Og al Israel fra Dan og indtil Beersheba kjendte, at Samuel var bleven til en Profet for Herren. Og Herren blev ved at lade sig see i Silo; thi Herren var aabenbaret for Samuel i Silo ved Herrens Ord.“ 1 Sam. 3, 19—21. Og Herren var med ham og velsignede ham, og da han blev gammel, døde han, og al Israel begræd ham. Nu, Herren forkyndte Israel i Mose Dage,

at Han vilde straffe Fædrenes Misgjerning indtil den tredie og fjerde Slægt, og dersom det, at Elkana havde to Hustruer, var Misgjerning i Herrens Øine, vilde Han da have givet Elkana en Søn ved Hanna, og da have foretrukket den Søn fremfor Eli, Præstens Huus, og velsignet ham, og begunstiget ham alle hans Dage? Nei; visselig ei. Dersom Han havde fundet Mishag i Hanna, vilde Han hverken have svaret hendes Bøn ved at skjænke hende en Søn, eller sidenefter tre Sønner og to Døttre foruden.

Saul blev salvet til Konge over Israel, og han var en stor Polygamist; men han behagede ikke Herren, hvorfor Herren forkastede ham og tilstedede Philisterne at føre Krig imod Israels Huus; og David, en ung Dreng af Jessai Familie, friede sit Folk ud af deres Fjenders Hænder. Saul var misundelig paa David og søgte at tage Livet af ham, men Herren bevarede ham og befoel Samuel at salve ham til Konge i Sauls Sted. Og David blev opreist af Herren fra Faarestien til Thronen, og meget velsignet; og Herren sagde ham, at hans Huus, og hans Rige, og hans Throne skulde blive bestandigt evindeligen. Nu, denne Mand, David, som stod saa høit hos Herren, havde mange Hustruer og Medhustruer, og Herren var ikke mishaget dermed. Derimod erklærede Propheten Nathan, at Herren gav ham Sauls, hans Herres, Hustruer; saaog at dersom hvad han havde givet David ikke var ham nok, vilde han have givet ham mere, det vil sige, hvis David havde bedet derom. See 2 Sam. 12. 8. Der findes ikke nogen anden Erklæring saa tydelig og haandgribelig i hele Biblen, at Herren bestikkede og bifaldt det Princip at have flere Hustruer. Men her er det i et Sprog, der ikke kan misforstaaes. Her er det os tydelig sagt, at Herren selv virkelig oprettede Polygamien paa Jorden. Vilde han have gjort det, dersom det havde mishaget ham? Vilde han have gjort det, dersom det var et ureent og uretfærdigt Princip? Vilde han have gjort det, dersom det ledede til at fordærve og nedværdige Menneskeslægten? Vilde han have givet David saa mange Hustruer, dersom han havde hadet Ideen om en Mand at have flere Hustruer end een? Vi kan ikke troe han vilde. Alle Herrens Raad leder til at ophøie og forædle Menneskeslægten; thi David siger selv, „Herrens Raad bestaaer evindelig.“ (Ps. 33. 11). Og Herren siger ved Jeremias, at om Propheterne havde staaet i Herrens Raad, og ladet Folket høre hans Ord, da skulde de have omvendt dem fra deres onde Veie og fra deres Idrætters Ondskab. (Jer. 23. 22).

Naar vi læser Biblen, og dens Indhold bliver opladt for vor Forstand, ledes vi da ikke til at undre os over, at Menneskene iblinde og haardnakket vil imodsætte sig Grundsætninger, der saa tydelig bevises at være af guddommelig Oprindelse? Naar vi tænker paa, at saa mange lærde og i andre Henseender gode Mænd haver studeret „Israels liflige Sangers“ Levnetsløb, og beundret de mange ædle Træk i hans Charakteer, og er bleven henrykt ved hans fortæffelige, inspirerede Psalmer, da er vi høist forbauset og opfyldes af Medynk for disse Mænd, fordi de i saa høi Grad har glemt dem selv, at de imodsætter sig den Orden, i hvilken den begavede Mand blev befalet at bygge sit Huus, hvilket Huus Herren lovede ham skulde blive bestandigt evindeligen.

Salomon, Davids Søn, blev begavet med Viisdom fremfor Menneskens Sønner og udvalgt af Herren til at opføre ham et Tempel, hvis Lige Verden ikke har seet, hverken før eller sidenefter, og var ellers velsignet fremfor alle Kongerne

i Israel. Denne Mand var ligeledes en Polygamist, uagtet Herren yndede og velsignede ham saa meget.

Jeg har nu omhandlet saa mange Tilfælde af Polygami i gamle Tider iblandt Guds Folk; men hvor er det nødvendigt at omhandle hver enkelt Individ, naar det er saa tydeligt, at Polygami var en guddommelig Beskikkelse og udgjorde en nedarvet Part af Religionen hos alle disse Oldtidens mægtige Mænd, hvis Tro og Retfærdighed den hellige Historie er belæsset med og har været Themaet til mangen en from Prædiken? Det er ikke nødvendigt. Men de kan sige, at Polygamien var en Part af Mose Lov og blev aldeles afskaffet i Christo, og var følgelig ikke tilladt under den christne Husholdning; dersom der da ikke kan findes noget Vidnesbyrd i det Ny Testamente, som beviser det, saa maa alle mine Argumenter, saavidt, falde omkuld. En saadan Indvending kunde man nok gjøre, og den gjøres ofte, men den er meget kortsynet. Loven om Polygami er en Part af Evangeliet, som blev iagttaget længe før Mose Dage; og Mose Lov om Skikkene eller Ceremonierne var egentlig ikkun lagt til Evangeliet paa Grund af Folkets Overtrædelser. Saaledes siger Paulus, Gal. 3. Patriarken Abraham, i hvem alle Slægter paa Jorden skulde velsignes, (Mose Lov velsignede ikke alle Slægter paa Jorden,) og hans Sønnesøn Jacob, som er Fader til Israels Huus, levede begge paa polygamistisk Viis i Overeensstemmelse med Evangeliets Lov, Aarhundreder før Mose Tid. Dette Faktum tilintetgjør paa een Gang den Idee, at Polygami var ikkun en mosaisk Indstiftelse, og skulde ikke mere iagttages efter Evangeliets Indførelse ved Jesus Christus. Mose eller Ceremoni-Loven var et midlertidigt System, thi Evangeliet var kjendt og adlydt mange Tidsaldere førend Mose Dage; og da Jesus kom gjenindførte han altsaa Evangeliet, med alle dets Velsignelser, saa vidt Folket vilde annamme det; og han afskaffede ikkun de Love og Anordninger, af den mosaiske Huusholdning, som var lagte til Evangeliet. Det er da en Selvfølge, at Polygamien, eftersom den udgjorde en Part af Evangeliet saa vel som den var at iagttage under den mosaiske Uddeling, ikke blev afskaffet da Jesus kom, men vedblev efter saavelsom før Mose Lov at være een af det uforanderlige, evige Saliggjørelsens Evangeliums Grundsætninger. Og det er lige saa meget en Selvfølge, at hvis dette System havde været gaaet af Brug til den Tid, da Jesus kom, vilde han, idet han gjenindførte Evangeliet, ogsaa have gjendindført det, som en nødvendig og væsentlig Part af Evangeliet. Og efter denne Regel bliver det ogsaa en Selvfølge, at hvorsomhelst Evangeliet nu bliver forkyndt i dets Fylde, maa dette System af flere Hustruer ogsaa læres Folket; samt, naar det er lært, adlydes, dersom Omstændighederne tillader det, ellers er det Folk under Fordømmelse, hvilket er efter den første Paragraf af Aabenbaringen i Stjernen Nr. 1.

Eftersom vi nu seer, at Fleertal af Hustruer virkelig er en Part af Saliggjørelsens Evangelium, saa er det aldeles ligegyldigt, enten der kan findes Noget i det Ny Testamente til at understøtte det eller ei. Dersom der kan findes Noget, der er i Medhold med Polygami, da vil det ikkun bestyrke den Slutning, som vi allerede maa være kommen til; og dersom Intet er i det Ny Testamente til at understøtte Læren, saa er endogsaa da vor Slutning sikker; thi der er ikke et eneste Skriftsted, der kan bringes frem til at omstøde den.

(Fortsættes.)

Extrakt af et Brev fra Deseret,

fra Eldste Thomas Smith.
(Uddraget af Millennial Star).

"O hvor det vilde have glædet eder at see os skride frem paa Reisen, — vore ædle Qvinder og Børn, saavelsom Mænd, hvoraf mange i gamle England var vant til at gaae paa Tæpper, at vandre tilfods tvers over Sletterne uden Kuur, og at bage og lave Mad, naar de om Aftenen slog Leir. Det mindede os om de gamle Israeliter og Lehiter (see 1 Nephi 5. § 17) paa deres Reise, thi vi følte, at vi var velsignet af Herren ligesom de.

"Da vi var noget under 200 engelske Mile herfra, mødte vi Venner, der var kommen ud med allehaande Fødemidler til os fra Dalen. Vi havde ogsaa den Glæde at møde adskillige af de Tolv og Andre, hvilke holdt Taler for os, som opmuntrede os efter vor lange Reise. 150 Mile herfra havde jeg den Glæde at møde en Mand med en Vogn, udsendt af min Svoger Georg Bundy til min Assistance, belæsset med Produkter fra de frugtbare Ephraims Dale, i hvilken Vogn jeg fik Hvile for min trætte Hustru og mine Smaae, som betragtede det som en særdeles Velsignelse, da de havde gaaet saa mange Miil. Vi vedblev at møde Kjøretøier af forskjellig Slags, som var kommen ud for at hjælpe os, indtil den for mig saa uforglemmelige Dag, den 3die September, da vi slap ud af den sidste Kanyon eller Kløft imellem Fjeldene, hvor Veien løb igjennem, ind i den skjønne, fredelige Dal, hvor jeg nu skriver. Til min store Glæde blev jeg ved Indtrædelsen i Dalen mødt af min Svigersøn, som præsenterede mig en Hest at ride paa det Øvrige af Veien til Staden, som begyndte at lade sig tilsyne lidt til Høire. Mange kom saa langt at møde os, og vi blev opvartet med Meloner og andre Frugter, som var avlet i Dalen. Staden ydede os et storartet Syn, og jeg var saa rørt og overvældet med Glæde, at jeg alene kunde yttre mine Følelser ved Taarer af Taknemlighed til min Fader i Himlen.

"Præsident B. Young med nogle af de Tolv og andre af Kirkens Overster og et Musikcorps, kom ud at møde os, med Faner o. s. v. i Gouvernørens store Vogn, hvilket altsammen forhøiede den Glæde, der allerede opfyldte vore Hjerter. Det glædede de nye Profeter at see de gamle Profeters Spaadomme gaae i Opfyldelse: ‚Dine Sønner skal komme langt fra og dine Døttre fra Jordens Ender.' Idet jeg tænkte paa denne Goddædighed og Kjerlighed, de ædle Bestræbelser og dristige Foretagender, der er skeet for vor Forløsning og Imodtagelse, kunde jeg ikke undlade at love og prise Gud og Lammet for at et saa ædelmodigt Folk existerede og at jeg nød deres Selskab. Jeg forstod, at de havde Guds Kjerlighed i deres Hjerter, enten de havde hvad Verden kalder Religion eller ei.

"Da jeg kom ind i Staden, fik jeg end mere Glæde og forbausedes ved at see saa mange Huse, skjønne og store offentlige og private Bygninger, hvilke Alle vare opførte i den korte Tid af fire Aar. Ligesaa Stadens skjønne Beliggenhed og den Orden, hvori Bygningerne stod.

"Med varme Hjerter og Favnetag blev jeg imodtaget af dem, som jeg havde været skilt fra i en Tid af ti Aar for Evangeliets Skyld.

„Om Søndagen holdtes en Conferenze, da de Brødre blev kaldt, som nu er i England og andre Steder. Hvor herligt det var for mig at see Præsident

B. Young, de sidste Dages Profet, Seer og Aabenbarer, med hans to Raadgivere, de tolv Apostler og andre kundskabsrige Mænd tage Sæde paa Forhøiningen i det store Tabernakkel foran en stor Forsamling af de Hellige og høre deres Røster meddele Guds Kundskab til Menneskene ved Inspiration, ja, jeg kunde synge, "hvor deilige er ikke deres Fødder paa Bjergene," som bærer godt Budskab fra dig, o Gud, og hvor lystelige, og guddommelig frydfulde dine Boliger. Jeg har siden anvendt hver Søndag til at høre Saliggjørelsens Principer, baade for de Levende og de Døde, af disse Mænds Mund, hvem jeg kjender at Gud har udvalgt. Min Sjæl fryder sig bestandigen over disse Ting, og jo mere jeg hører, jo mere finder jeg, at jeg formaaer ikke at beskrive hvor høit jeg beundrer og elsker „Mormonismens himmelske Lærdomme." Vore Forsamlinger er saa vel klædt som de bedste der kan findes i England, og lad mig sige, d e r e r i n g e n, d e r k a n l i g n e s m e d d e m i h e l e V e r d e n i H e n s e e n d e t i l K a a r o g A n s e e l s e. I maa alle komme; **vær trofast,** saa vil det skee; thi ingen kan glæde sig her uden de Trofaste. Forfærdelse har betaget endeel Hyklere, og de er løbet, nagtet Ingen forfulgte dem, og jo mere Zion tiltager i Skjønhed, Hellighed og Storhed, jo værre vil det blive for Misdædere. Men enhver, som vil handle rigtigt, vil blive glædet og opbygget.

„Efter at have deeltaget i de timelige saavelsom de aandelige Goder, der existerer her, kom jeg til at tænke paa de Fattige i mit Fædreneland, og min Sjæl sørgede over deres Tilstand, og ønskede, at de kunde være her, omend de skulde nøies med den Hvede, som de her ikke har Tid at opsamle. Jeg vil nævne et Exempel paa Arbeidslønnen her, nemlig, at medens fiint Hvedemeel solgtes for 16 Shilling (7 Rbd.) pr. 100 Pd., fortjente jeg hos vor kjere Broder F. D. Richards, 6 Pund Sterling (53 Rbd.) i ti Dage.

Jeg har nylig gjort en Tour paa over 150 Miil igjennem Utahs yndige Dale, og at skue Landets Frugtbarhed, med dets ypperlige Produkter baade for Mennesket og Kreaturet, bringer mig end mere til at ønske, at I var her til at besidde og dyrke det. Og jeg er glad ved, at Herren bereder en saa kraftig Maskine til hans Fattiges Forløsning, som det vedvarende Emigrations-Fund, hvis Anvendelse skeer paa en saadan Maade, at de Fattige er sikkret og ikke udsat for at blive snydt eller bedragne af nogensomhelst Kjeltring paa Veien; og det er det sparsommeligste Udlæg, som mulig kan strække til paa saa lang og møisommelig en Reise, idet der gjøres Indkjøb i det Store o. s. v. Dette Funds Vedvarenhed opmuntrer mig til at sige til eder alle: glæder eder i eders Hjerter, thi dersom I er trofaste og stræber at behage Gud og formere dette Fund, saa er eders Forløsning vis og ikke langt borte. Jeg veed, at dette Trælleaag, som mange af eder er under, er slemt at bære, men naar I kommer til Zion, vil Hvilen være eder desto kjerere. Jeg mener Hvilen fra Trældom og uretfærdigt Herredømme over eder, for I vil altid have Noget at bestille her, men I vil have den Fortrøstning, at I arbeider for eder selv og for eders Skaber, istedetfor at arbeide for Mennesker, der neppe er bedre end Slavedrivere. Naar I kommer, vil I sige ligesom Dronningen af Seba, at Halvdelen er ikke bleven eder forkyndt, hvor godt og tilfredsstillende det er at tjene Herren i en saadan samlet Tilstand. Alene at tænke paa at nyde den Ære at see Begyndelsen paa og hjælpe til Opbyggelsen af det Tempel, som Profeterne Esaias og Micha for længesiden har forudseet, fylder

min Sjæl med ubeskrivelige Følelser og Betragtninger, som I ikke kunne fatte eller forstaae førend I erfarer dem selv.

"Jeg venter at kjøre ud at møde Emigranterne, som nu er paa Veien hertil, og medtage nogen Proviant til dem og gjøre hvad jeg kan til deres Assistance over Fjeldene. Jeg er glad over at der er saa mange paa Veien.

"Til Slutning vil jeg sige, at jeg veed, at Mormons Bog er en sandfærdig Optegnelse og er bleven bragt for Dagen ved Guds Kraft. Jeg veed, at Joseph Smith var Manden, som var udvalgt til at begynde Herrens besynderlige Arbeide i de sidste Dage, og jeg veed, at denne Kirke af de Hellige er det Folk, som Gud har talet til ved sine Tjenere Profeterne. Jeg kan bevidne, at Brigham Young er Josephs lovmæssigen beskikkede Efterfølger i dette Riges Præsidentskab og Bestyrelse, og jeg veed, at dette er en af Zions Staver, hvorom jeg kan sige i Davids Sprog, "Zions Bjerg ligger smukt, og er det ganske Lands Glæde." Her kan vore Børn blive oplært i Herrens Veie.

„Farvel mine kjere Brødre, Søstre og Børn! Vær trofast og giv nøie Agt paa ederes Forstanderes Raad og Formaning, saa veed jeg I vil blive velsignet."

Skandinaviens Stjerne.

Nogle Bemærkninger angaaende de Helliges Pligter, hvilke de skylder Guds Tjenere, som er udsendt efter Herrens Befaling uden Pung eller Penge. For det Første har Herren besluttet at udsende sine Tjenere paa denne Maade for at prøve dem og see hvor megen Tro de har til hans Forjættelser; og for saavidt de er lydig i dette høie og hellige Kald, altid redelig og tro i deres forskjellige Pligters Udførelse i den Kreds, hvor de er beskikket til at virke, saa opfylder de hvad Herren fordrer. Dernæst er hans Tjenere Redskaber i hans Haand til at prøve Verden og see, om de vil yde af deres Formue til Guds Tjeneres Nødtørftighed, at de saaledes maa sikkre sig deres Løn. De har en Forsikkring fra Herren selv, at de skal ingenlunde miste deres Løn, om de ikkun giver dem en Drik koldt Vand, fordi de er Disciple; og deres Løn vil være i Forhold til det de gjør. Om Herren i sin Viisdom har fundet for godt at udsende sine Tjenere paa den Maade for at prøve Verden, og vil gjengjælde den ringeste Velgjerning, som gjøres hans Tjenere, og i modsat Tilfælde, nemlig, dersom de forsømmer eller negter at meddele hans Tjenere det Nødtørftige, kræve dem til Regnskab derfor, hvormeget mere vil han da ikke kræve det af de Hellige, hvis de ikke sørger for hans Tjeneres Underholdning, som han sender til dem, men lader dem opslide den sidste Klædning de eier, eller det sidste Par Skoe, og blive pengeløs og uden Livets Nodvendigheder førend deres Hjerter vil føle, eller deres Øine oplades, saa at de kan indsee, at en Mand, som anvender al sin Tid til Gavn for Folket, Aar ud og Aar ind, at opbygge Guds Rige paa Jorden, maa nødvendigviis have Føde og Klæder og Noget til at reise for omkring i hans Virkekreds. Vi siger ikke dette til de Fattige, uden det passer til dem, for de indseer ialmindelighed at Guds Tjenere behøver Føde og Klæder og Noget paa deres Fødder, saa og, at det vilde ikke være resikeerligt

at betroe dem lidt Penge i deres Lomme; men vi siger det til disse, som har Formue og hvis Hjerter hænger ved den, eller ogsaa at de har ikke givet sig Tid til at tænke over disse Ting, eller maaskee deres Godgjørenhed har vendt sig en anden Vei, og de saaledes har forsømt Herrens Tjenere, hvilket, om saa er, heller ikke er rigtigt. Vi ønsker at paaminde eder om eders Pligter i denne Henseende, fordi vi vide, at det vil være til eders Gavn, om I vil handle gavmildt i Alt, hvad der henhører til Guds Riges Opbyggelse paa Jorden, da han ellers, om I handler karrigt imod hans Tienere, vil uddele sine Velsignelser til eder derefter; thi med det Maal I udmaaler, vil han maale til eder igjen, og det vel knuget og overflødigt. Der er ikkun faa, der ret paaskjønner Guds Tjeneres Opoffrelse, som forlader deres Hjem i Zion paa Guds Befaling, for at gaae ud at arbeide til Gavn for Menneskene, paa det at de, der sidder i Mørke, maa komme til Lyset, og de, som er i Trældom, maa blive befriet og faae Leilighed til at lægge en Grundvold for deres Afkoms Velfærd, som for evig vil gjengjelde dem med Ære. Det er eders Pligt at see til Guds Tjeneres Nødtørftigheder og meddele dem efter eders Evner; og naar I gjør dette og alle andre Pligter, som hviler paa eder, da kan I drage op til Zion med en rolig Samvittighed, og I vil fornemme, at I er skikket til at annamme Herrens Huus's Velsignelser.

Vi føler os utilbøielig til at slutte disse Bemærkninger uden at spørge de Hellige om de har en rolig Samvittighed med Hensyn til afdøde Ældste Willard Snows Underholdning og Gjengjeldelse for hans Møie og Besvær Nat og Dag, idet han reiste hid, efter at have maattet skille sig ved sine Heste, som hans Familie havde behov at beholde, for at han kunne komme hertil, og alt dette for eders Velfærds Skyld. Har I nogentid tænkt paa hans Møie og Arbeide med at hjælpe til at opbygge Guds Rige, og de mange Aar, i hvilke han har maattet lide Mangel og Forfølgelse og gjennemgaae store Trængsler og har oplevet Scener, der kunde have bragt det stærkeste Hjerte til at briste. Dog forblev han trofast og retskaffen som en Gudstjener, og i det sidste halvandet Aar af hans Liv, medens han har arbeidet for eder, har hans Arbeide været for meget for ham. Hans Hytte kunde ikke udholde det, hvorfor der skete en Opløsning, og jeg overlader til eder at besvare følgende Spørgsmaal: døde han pengeløs, eller var han, formedelst eders Gavmildhed, sat i Stand til at efterlade nogle faa Hundrede Daler til den bekymrede Familes Understøttelse, som med Længsel ventede hans Tilbagekomst næste Aar, at Hustruen kunde have Mandens Omhu og Børnene en Fader, hvem de kunde forlade sig paa og henvende sig til om Opholdet? Men ak! deres Haab og Udsigter er tilintetgjort. Istedetfor at imodtage ham, maa de imodtage den sørgelige Efterretning om hans Død. Vilde I nu ikke gjerne yde Noget til hans Hustru og Børn, saa at de kan blive trøstet, som et Tegn paa Ihukommelse og Agtelse? Hvis saa er, da kan I gjøre det igjennem eders Conferenzepræsidenter; de vil sende det hertil, og vi vil see at hver Daler sendes til dem. Om I vil tage fat paa denne Sag og handle med en gavmild Haand, saa vil Herren velsigne eder, thi de Sørgendes Bønner vil opstige for eder; og han, som eengang var i eders Midte, er nu i det Høie heroventil og vil altid tale eders Sag.

Til de Hellige, der agter at udvandre. Det glæder os at kunne kundgjøre eder, at vi har truffet Foranstaltninger for eders Reise til Ny Orleans.

Alle, som skal med, maa være i Kjøbenhavn den 22de December, da Skibet vil afgaae den 24de bestemt, hvis Veiret tillader det. For at sikkre eder Passagen, maa I inden den 6te December indgive eders Navne, Alder, hvad I er og hvor I er født, samt tyve Daler i Haandpenge for Enhver, som er navngivet, undtagen Børn under et Aar. Uagtet Børn under et Aar har fri Passage til Ny Orleans, saa behøver vi dog deres Navne og Alder lige saavel som de andre Passagerers.

Passagererne maa selv forskaffe sig Sengklæder og de til Spiisning, Madlavning og Vask fornødne Kar, samt Madkasser, og Spise for 5 Dage, dersom I gaaer over Liverpool.

Enhver, som ønsker Plads eller Pladser, maa opgive deres Navn nøiagtig, og navngive disse, som hører til een Familie, eftersom der er Mange af eet Navn. Behag at indsende eders Navne og Haandpenge igjennem eders Conferenzes Præsident, og gjør det saa snart som muligt, den allerseneste Dag er den 6te December.

Den mindste Sum, som vi tør tilraade Nogen at begynde Reisen med, er 150 Rbd. for alle over 14 Aar, og 130 for alle under den Alder; og, da det vil være til stor Fordeel for eder at have en i Amerika erfaren Agent til at kjøbe Vogne, Kreatur o. s. v. for eder, saa vil vi raade eder til at fremsende 50 Rbd for hver Person til den Hensigt. Dersom I har dem ved Haanden, saa kan I indsende dem hertil strax, hvis ikke, da burde det dog, om muligt være her nogle Dage førend I gaaer ombord, da der skal Tid til at verle o. s. v. Kreaturet og Vognene vil, naar Reisen er endt, tilhøre eder i Forhold til det I har indskudt. Endskjøndt Børn under et Aar kommer frit til Ny Orleans, saa er dog Udgiverne overland omtrent lige saa store for dem som for Voxne, da de vil behøve Kjøretøiet, ligesaa Mødrene meer eller mindre, som have at tage Vare paa dem, endvidere deres Deel af Fødemidler, samt deres Klæder maa jo ogsaa med paa Vognen, og om ikke Barnet spiser slet saa meget som en Voxen, saa vil dog det og Moderen behøve at faae det lidt bedre, og hvad Barnet ikke behøver, vil Moderen behøve. Kjøretøiet vil koste lige saa meget for dem, som for de Voxne, derfor forlanges der det samme Beløb til at kjøbe det for af Alle. Bebyrder eder ikke med unyttige Ting, hvis I gjør det, vil I ikke kunne føre dem over Sletterne, da 100 Pund for hver Person, foruden Fødemidlerne, er alt hvad der kan føres paa een Vogn, naar de er 10 til 12 om Vognen; og saa mange maa de være til hver Vogn, om de skal reise for ovenstaaende Priis.

Tag gode varige Klæder med og vær sparsommelig i enhver Henseende lige fra den Stund I afreiser indtil Reisens Ende, og for bestandig derefter.

See til at I faaer eders Pas og retter eder efter Landets Love i alle Henseender, paa det at I maa være retfærdiggjort for alle Mennesker og for Guds Aasyn.

Endvidere I, som har flere Penge end I behøver til eder Reise, vær nøiagtig i at betale eders Tiende, jo før jo bedre, for det er ikke umulig at vi vil faae Besked at bruge den til Emigrationen. I al Fald vil det være en stor Velsignelse for eder, som I vil bedre fatte, naar I kommer til Zion. Der kunde siges meget om denne Gjenstand, men et Vink er nok for de Forstandige.

John Van Cott.

Egen og Rankeværten.

For stivsindede Fruentimmere.

Der voxede en Rankevært op ved Siden af en kraftig Eg, og da den havde naaet til den Høide, at den behøvede Støtte, sagde den til Egen: "Eg! bøi din Stamme saa at jeg kan støtte mig ved dig." "Min Understøttelse," svarede Egen, „er naturligviis din, og du kan forlade dig paa min Styrke til at holde dig oppe; men jeg er for stor og solid til at bøie. Slaa dine Arme omkring mig, min Deilige, saa vil jeg holde dig oppe og være god imod dig. Medens jeg saaledes holder dig oppe, vil du pryde min grove Stamme med dine smukke grønne Blade og glindsende, skarlagenrøde Bær. De vil være som Smykker for min Pande, og jeg skal staae i Skoven som en hæderlig Kriger med alle sine Fjedre. Vi blev skabt af Livets Herre til at vore op tilsammen, saa at ved vor Forbindelse, den Svage maa vorde stærk, og den Stærke yde Hjælp til den Svage." „Men jeg ønsker at være nafhængig;" sagde Ranken, „hvorfor kan ikke du bøie dig efter mig og lade mig vore lige op, istedenfor at være din Dependant?" — „Skaberen," svarede Egen, "har ikke bestemt det saaledes. Det er umuligt for dig at opnaae nogen Høide alene; og dersom du vover det, vil Vinden og Regnen, om ikke din egen Tyngde, føre dig til Jorden. Heller ikke er det godt for dig at skyde dine Grene ind hist og her iblandt Træerne; de vil begynde at sige: denne er ikke min Ranke — det er en Fremmed — gaa bort, jeg vil ikke underholde dig. Du vil da allerede være saaledes indviklet i de forskjellige Træers Grene, at du ikke kan komme tilbage til Egen; og Ingen vil da enten rose dig eller beklage dig." „Ak! nei!" sagde Ranken, „lad mig undgaae en saadan Skjæbne," og dermed bøiede den sig om Egen og de begge voxte og trivedes og var lykkelig tilsammen.

Indbetalt til Contoret fra den 15de Octbr. til den 15de Novbr.

	Rbd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane	13	"	"
P. Broderson	5	"	"
N. Larsen	9	"	"
Summa	27	"	"

	Rbd.	Mk.	Sk.
Transport	27	"	"
C. O. Folkmann	5	"	"
J. P. Lorenzen	3	5	4
N. Jørgensen	15	4	1
Summa	51	"	5

Indhold.

	Side.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	49.
Polygami (fortsat)	56.
Extrakt af et Brev fra Deseret	59.
Redactionens Bemærkninger (Emigrationen)	61.
Egen og Rankeværten	64.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.